

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Zakrytoe akcionernoe obshhestvo „Korporaciya „Masternet“**, Magandanskaya 7, RU-129345 Moskva, Ruská federace, zastoupen JUDr. Davidem Štrosem, advokátem se sídlem Praha 1, Národní 58/32, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 3. 3. 2011 sp. zn. O-385444, č. j.: O-385444/45690/2010/ÚPV,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „žalovaný“), kterým bylo k jeho rozkladu změněno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 28. 7. 2010 o zamítnutí návrhu na zrušení mezinárodní kombinované ochranné známky č. 530098 ve znění „STAYER“ tak, že napadené ochranné známce se podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách ve znění rozhodném (dále jen „zákon o ochranných známkách“), zrušila právní ochrana na území České republiky pro všechny výrobky zapsané ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb, tj. „installations pour l'aspiration de poussière à usage industriel, thermoventilateurs“. Právní ochrana se napadené ochranné známce na území České republiky nadále poskytuje pro výrobky „machines électriques, à moteur et outils électriques portatifs pour scier le bois et le fer, foreuses électriques, machines à roder, coupe-haie, marteaux perforateurs électropneumatiques, dispositifs vissants réversibles, lustreuses non à usage domestique, polisseuses, raboteuses, pareuses, machines à trancher, fraiseuses et accessoires relatifs comme lames et fraises“ ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Žalobce v podané žalobě stručně popsal průběh správního řízení a v obecné rovině namítal, že byl žalobou napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech v důsledku nesprávného právního posouzení věci a zásadních procesních pochybení v řízení.

Konkrétně uvedl, že žalovaný věc nesprávně právně a skutkově posoudil. Poukázal na žalovaným uvedenou definici pojmu „skutečné užívání“ ochranné známky. Nesouhlasil s jeho závěrem, že vlastník napadené ochranné známky prokázal její skutečné užívání ve vztahu k výrobkům ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb z následujících důvodů:

- 1) žalovaný neměl dostatek podkladů pro rozhodnutí, že napadená ochranná známka v rozhodném období byla skutečně a v potřebném rozsahu užívána pro výrobky ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Tvrdil, že žalovaný nesprávně vycházel z dokladů označených v rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako doklady pod č. 2. Jednalo se o kopie 11 faktur, z nichž 2 faktury (faktura č. 00-113155 a faktura č. 00115287) byly žalovaným posouzeny jako irelevantní. Žalovaný tak své rozhodnutí o skutečném užívání napadené ochranné známky postavil pouze na 9 fakturách, které vlastník ochranné známky v průběhu dvou let za dodání příslušných výrobků vystavil. S tímto posouzením nesouhlasil, neboť se jedná o nízký počet faktur během dlouhého časového období. Poukázal na velikost a povahu trhu s výrobky spadajícími do třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Zdůraznil, že je zcela bez významu, že výrobky spadající do třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb byly na základě uvedených faktur dodány pouze dvěma odběratelům, když na trhu v České republice je velké množství odběratelů předmětných výrobků,
- 2) žalovaný nezohlednil, že po dobu dvou let vlastník napadené ochranné známky dosáhl velmi nízké částky obrátu 67 398,- EUR za prodej výrobků ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb,
- 3) v řízení nebylo prokázáno, že výrobky, které byly uvedeny na jednotlivých fakturách, byly distribuovány pod dozorem vlastníka napadené ochranné známky, neboť nelze vyloučit situaci, že byly odběrateli distribuovány např. do zahraničí,
- 4) žalovaný nezjistil, jaké konkrétní výrobky byly vlastníkem napadené ochranné známky v průběhu rozhodného období dodány na trh v České republice a ani jím nebyla prokázána dostatečná frekvence užívání napadené ochranné známky. Žalovaný pouze konstatoval, že na vnitrostátní trh bylo dodáno kolem 500 ks výrobků, což je malý objem výrobků dodaných na trh v České republice,
- 5) žalovaný nesprávně podřadil podklad č. 7, tj. katalog výrobků STAYER z roku 2009, k výše uvedeným fakturám. Žalobce nesouhlasil s posouzením katalogu jako podpůrného podkladu ke konkretizaci výrobků, které byly vlastníkem napadené ochranné známky na trhu v České republice distribuovány. Tím spíše, když žalovaný uvedl, že je prakticky neprokazatelné kolik zákazníků mohlo být na základě katalogu osloveno, neboť distributoři a další spotřebitelé se mohou o výrobcích dozvědět i z jiných obchodních zdrojů než z katalogu.

Dále namítal, že se žalovaný zabýval přezkumem správnosti rozkladem napadeného rozhodnutí jen částečně, neboť jej přezkoumal pouze ve vztahu k následujícím výrobkům: „nástroje na stříhání živého plotu, leštičky ne pro domácí užití, leštičky, přípravce, kráječe a obráběcí stroje a jejich příslušenství jako jsou čepelky a nože“ ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb a „čistící zařízení pro vysávání prachu pro průmyslové účely, termoventily“. Žalobce však v návrhu na zrušení ochranné známky pro neužívání, jakož i ve svém rozkladu, žádal její zrušení pro neužívání v rozsahu celé zapsané třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Nesouhlasil s rozčleněním jen části výrobků třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb do podkategorií („elektro nářadí“ a „zahradní technika“), a to leštičky ne pro domácí užití, leštičky, řezací stroje, frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy, nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena. Namítal široké vymezení podkategorie „elektro nářadí“, aniž žalovaný zohlednil rozdílný účel jednotlivých výrobků, neboť zde byly zařazeny také „brusky, leštičky a frézy“. Jedná se však o nástroje, jejichž účelem je provádět doplňkovou povrchovou úpravu dřeva nebo jiných materiálů, a zároveň jsou to řezací stroje, jejichž primárním cílem je řezání dřeva nebo jiných materiálů a nikoli povrchová úprava.

Odmítl právní závěr žalovaného, že pro podkategorii „řezací nástroje“ bylo prokázáno užívání napadené ochranné známky, neboť z výrobků - „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“ patřících do kategorie „zahradní technika“ byly prodány pouze 2 kusy „řezacích nástrojů“. Dále nesouhlasil s podřazením podkategorie „řezací nástroje“ pod kategorií „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“, když výrobky v kategorii „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“ jsou určeny k úpravě zahrady a venkovních ploch, zejména ke stříhání, ale nikoli řezání živého plotu. Jejich účelem je především zkrášlování a úprava zahradního porostu, zahrady, venkovních ploch, ovšem nikoli řezání.

Závěrem v obecné rovině namítal, že správními orgány byla porušena zásada legitimního očekávání při posouzení řádného užívání ochranné známky.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně, jako v odůvodnění svého rozhodnutí. Odmítl námitku nesprávného právního posouzení věci. Zdůraznil, že správní orgány ve věci správně aplikovaly zákon o ochranných známkách, nález ESD ve věci C-40/01 a nedopustily se ani procesních vad v řízení.

K námitce nesprávného právního posouzení věci uvedl, že pojem „skutečné užívání“, byl správními orgány posouzen v souladu s judikaturou Evropského soudního dvora (dále jen „ESD“) tak, že se jedná o faktické užívání v souvislosti se základní funkcí ochranné známky, kterou je zaručit spotřebiteli nebo konečnému uživateli totožnost původu výrobku nebo služby tím, že jim umožní tento výrobek nebo službu odlišit bez možnosti záměny od výrobku nebo služby, které mají jiný původ (rozsudek ze dne 11. března 2003 Ansul, C-40-01, Recueil, s.I-2439, bodu 35 a 36). Poukázal na konstantní judikaturu soudů, která zohledňuje skutečnost, že ochranná známka je veřejností vnímána jako označení pro typově shodné výrobky; průměrný spotřebitel, který nemá před očima rejstříkové údaje o ochranné známce, není s to rozeznat, zda konkrétní výrobek spadající do množiny stejnorodých výrobků, je ochrannou známkou označen po právu, či nikoliv.

Souhlasil s názorem správního orgánu I. stupně, že prodej předmětných výrobků třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb v celkové ceně přibližně 65 359,- EUR lze hodnotit jako významný prodej. A jelikož objem prodaných výrobků ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb shledal jako nedostatečný, přikročil k odpovídající změně rozkladem napadeného rozhodnutí.

Poukázal na skutečnost, že odběrateli předmětných výrobků od vlastníka ochranné známky, byly distribuční společnosti. Proto žalobcovo tvrzení, že dané výrobky byly s určitou pravděpodobností distribuovány např. do zahraničí, příp. nebyly distribuovány pod napadenou ochrannou známkou, označil za spekulativní, neboť nevyplývá ze žádného důkazu ve správním řízení.

Odmítl námitku žalobce spočívající v nesprávném zhodnocení důkazu - katalogu vlastníka napadené ochranné známky. Shodně se správními orgány uvedl, že katalog byl posouzen pouze jako podpůrný argument při akceptaci předložených dokladů o prodeji, neboť díky němu došlo ke ztotožnění číselných označení a jednotlivých prodaných výrobků.

Uvedl, že rozsah přezkumné činnosti v řízení o rozkladu, bylo provedeno v souladu s § 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v rozhodném znění (dále jen „správní řád“) v rozsahu námitek uvedených v rozkladu.

Žalovaný namítal nedostatek aktivní žalobní legitimace žalobce. S poukazem na § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“) dovodil, že žádná z právních vět citovaného ustanovení nenasvědčuje tomu, že by bylo do žalobcových práv zasaženo zrušením ochranné známky pro výrobky ve třídě 11 nebo ponecháním známky v platnosti pro výrobky ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Uvedl, že v řízení o rozkladu nedošlo k procesní chybě, pokud předseda Úřadu přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu námitek, neboť zde nebyl veřejný zájem na přezkoumání rozhodnutí v celém rozsahu; řízení o zrušení ochranné známky dle § 31 zákona o ochranných známkách totiž lze zahájit jen na návrh třetí osoby a tímto návrhem je správní orgán I. stupně vázán a to i v řízení odvolacím.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 8 odst. 3 zákona o ochranných známkách pro potřeby odstavce 2 se za užívání v obchodním styku považuje zejména

- a) umístování označení na výrobky nebo jejich obaly,
- b) nabídka výrobků pod tímto označením, jejich uvádění na trh nebo skladování za tímto účelem anebo nabídka či poskytování služeb pod tímto označením,
- c) dovoz nebo vývoz výrobků pod tímto označením,
- d) užívání označení v obchodních listinách a v reklamě.

Podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách Úřad zruší ochrannou známku v řízení zahájeném na návrh třetí osoby, jestliže ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu 5 let řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána, a pro neužívání neexistují řádné důvody; k užívání, které bylo zahájeno, popřípadě, v němž bylo pokračováno po pětiletém neužívání ochranné známky ve lhůtě 3 měsíců před podáním návrhu, se nepřihlíží, pokud přípravy pro započetí užívání nebo pokračování v užívání nastaly až poté, co se vlastník dozvěděl o tom, že by mohl být podán návrh na zrušení ochranné známky.

Podstatou sporu je posouzení, zda věc byla žalovaným správně po právní stránce posouzena, zejména s ohledem na pojem „skutečné užívání“ ochranné známky a rovněž, zdali se správní orgány dopustily zásadních procesních pochybení ve věci, jako nesprávně

zjištěného skutkového stavu věci, nesprávného posouzení jednotlivých důkazů a nevypořádání se s veškerými rozkladovými námitkami.

K tomu z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jakož i písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že napadená kombinovaná ochranná známka č. 530098 ve znění „STAYER“ byla dne 22. 8. 1988 zapsána do rejstříku ochranných známek Mezinárodního úřadu světové organizace duševního vlastnictví. Pro území Československa s právem přednosti dne 9. 3. 1988, a to pro následující seznam výrobků zařazených do tříd podle mezinárodního třídění výrobků a služeb:

(7) Machines electriques, à moteur et outils electriques portatifs pour scier le bois et le fer, foreuses electriques, machines à roder, coupe-haire, marteaux perforateurs electropneumatiques, dispositifs vissants reversibles, lustreuses non à usage domestique, polisseuses, raboteuses, pareuses, machines à trancher, fraiseuses et accessoires relatifs comme lames et fraises /elektrická zařízení, motorové a přenosné elektrické nářadí k řezání dřeva a železa, elektrické vrtačky, brusky, nástroje na stříhání živého plotu, elektropneumatická kladiva (sbíječky), reverzibilní šroubovací zařízení, leštičky ne pro domácí užití, leštičky, hoblovačky, žací ramena, žací stroje, frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy/ a

(11) Installations pour l'aspiration de poussière à usage industriel, thermoventilateurs /čistící zařízení pro vysávání prachu pro průmyslové účely, termoventily/.

Dne 7. 12. 2009 podal žalobce ke správnímu orgánu I. stupně návrh na zrušení napadené ochranné známky s tím, že v České republice není řádně užívána pro žádný ze zapsaných výrobků.

Správní orgán I. stupně dne 28. 7. 2010 zamítl žalobcův návrh na zrušení napadené ochranné známky pro území České republiky. V odůvodnění uvedl, že napadená ochranná známka byla v rozhodném období vlastníkem napadené ochranné známky řádně užívána na území České republiky pro výrobky, jež korespondují s výrobky, pro které je ve třídě 7 a 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb zapsána. Jedná se konkrétně o výrobky technického charakteru, jako elektrické pily, hoblíky, brusky, řezačky, vrtačky, šroubováky, kladiva, míchadla (některé z nich jsou vybaveny zařízením na odsávání prachu), tj. stroje, zařízení, obráběcí stroje a nástroje a jejich příslušenství. Užívání napadené ochranné známky vlastníkem bylo uskutečňováno prostřednictvím distributorů, nabízejících a prodávajících jeho výrobky. Objem výrobků dodaných, resp. prodaných na území České republiky nelze hodnotit jako malý či nepatrný.

V rozkladu ze dne 23. 9. 2010 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Zdůraznil, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívá na nesprávných právních závěrech a ve správním řízení nedošlo k řádnému zjištění skutkového stavu. Uvedl, že předložené důkazy v řízení neprokázaly její užívání v potřebném rozsahu pro výrobky ve třídě 7 a 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb v České republice, neboť žádná z předložených faktur nedokládala její v souvislosti s výrobky třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb, konkrétně: (i) nástroje na stříhání živého plotu (ii) leštičky ne pro domácí užití (iii) leštičky (iv) přípravce, (v) kráječe a (vi) obráběcí stroje a jejich příslušenství. A u výrobků zapsaných ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb nebyla předložena žádná faktura.

Žalovaný dne 3.3.2011 žalobou napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že napadené mezinárodní kombinované ochranné známce zrušil právní ochranu na území České republiky pro všechny výrobky zapsané ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Právní ochrana se napadené mezinárodní ochranné známce na území České republiky nadále bude poskytovat pro výrobky zapsané ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalovaný, na rozdíl od správního orgánu I. stupně, pracoval

s následujícím překladem výrobků napadené ochranné známky: (7) elektrická zařízení, motorové a přenosné elektrické nářadí k řezání dřeva a železa, elektrické vrtačky, brusky, nástroje na stříhání živého plotu, elektropneumatická kladiva (sbíječky), reverzibilní šroubovací zařízení, leštičky ne pro domácí užití, leštičky, hoblovačky, žací ramena, řezací stroje, frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy. (11) zařízení pro odsávání prachu pro průmyslové účely, termoventilátory. Žalovaný konstatoval, že vlastník napadené ochranné známky předložil jako důkazní materiály kopie 22 faktur, kopii smlouvy ze dne 11.5.2009 uzavřené s Agrokomplexem – Výstavnictvo Nitra, jejímž předmětem byl pronájem části plochy výstaviště Agrokomplex a katalog výrobků STAYER z roku 2009. Na katalogu byla vyvedená i napadená ochranná známka, několik letáků výrobků STAYER v různých jazycích, jako angličtina, němčina a italština, na nichž byla rovněž vyvedená napadená ochranná známka.

Žalovaný k právnímu posouzení věci zdůraznil, že pro zrušení ochranné známky je podstatné zjištění, zdali byla v rozhodné době 5 let řádně užívána pro výrobky anebo služby, pro které je zapsána. Záleží na vlastníkově, aby v řízení o zrušení své ochranné známky prokázal, zda byla řádně v rozhodném období užívána anebo zda na jeho straně existovaly tzv. liberační důvody neužívání ochranné známky. Odkázal rovněž na jednotný výklad ESD k pojmu „skutečné užívání“ ochranné známky. Konkrétně poukázal na rozhodnutí č. j. C-40/01 „Ansu“ v. „Ajax“, v němž je pojem „skutečné užívání“ ochranné známky vymezen tak, že ochranná známka musí být užívána v souladu se svou základní funkcí, kterou je garantovat identitu původu výrobku a/nebo služeb pro které je zapsána, za účelem vytvoření nebo udržení odbytu pro tyto výrobky a/nebo služby. Skutečné užívání ochranné známky nezahrnuje symbolické užívání s pouhým účelem udržet práva z ochranné známky. Hodnocení okolností případu musí zahrnovat zvážení povahy výrobků a/nebo služeb, vlastností předmětného trhu, rozsahu a frekvence užívání ochranné známky. Užívání ochranné známky nemusí být proto vždy kvantitativně významné, aby bylo považováno za skutečné (řádne), neboť závisí na vlastnostech dotyčných výrobků a/nebo služeb na odpovídajícím trhu. Žalovaný zdůraznil, že se řádně zabýval přezkumem správnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. Nejprve se zabýval seznamem výrobků napadené ochranné známky ve třídě 7 a 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Opravil překlad u výrobků ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb obsažený ve správním rozhodnutí I. stupně u následujících francouzských výrazů „pareuses, machines à trancher, fraiseuses et accessoires relatifs comme lames et fraises“ na správnější znění: „řezací stroje, žací ramena, frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy“. Také u výrobků ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb opravil jejich překlad na „zařízení pro odsávání prachu pro průmyslové účely, termoventilátory“. Uvedl, že z dodaných podkladů vlastníka pod č. 2 vyřadil fakturu č. 00-115287 ze dne 30. 12. 2009, neboť byla vystavena až 3 týdny po konci rozhodného období. Dále vyřadil fakturu č. 00-113155 ze dne 30. 7. 2009, jelikož neslouží k prokázání užívání napadené ochranné známky pro její výrobky. Zřejmě se totiž jedná o CD-ROM s blíže nespecifikovanými náhradními díly, které nelze, pouze na základě tohoto dokumentu, bez podrobnějšího vymezení, podřadit pod seznam výrobků napadené ochranné známky. Z ostatních faktur již vyplývá prodej výrobků vlastníka napadené ochranné známky dvěma subjektům se sídlem na území České republiky, a to mj. různé druhy brusek a rozbrušovaček, kladiva bourací, elektropneumatická, akumulátorová či rotační, různé druhy šroubováků, i elektrických a jejich nástavců, leštičky, vrtačky příklepové, pily lupénkové, přímočaré, cirkulové, pokosové, teleskopické pokosové, frézky, hoblovačky a hoblíky, míchadla, lapače prachu, drtiče dřevního odpadu, vyžínače trávy, sady ostří, zahradní vysavače/foukače, horkovzdušné pistole a příslušenství k nim.

Rovněž poukázal na výklad pojmu „řádne užívání“ v rozsudku Soudu I. stupně (nyní Tribunál) T-126/03 ve věci Alladin v. Aladin, v němž bylo judikováno, že není obvykle

možné prokázat užívání pro všechny zapsané výrobky a služby. Proto se v rámci zapsaného seznamu výrobku a služeb stanoví, pokud to definice dovolují, samostatné podkategorie podle kritéria určení a účelu výrobku/služeb. Je-li možné prokazatelně užívané výrobky a služby podřadit pouze pod některou ze stanovených podkategorií, zůstane zachována pouze tato podkategorie. Není-li nově možné přirozené dělení do samostatných skupin, zůstává zachována celá kategorie.

Žalovaný tak na základě výše citovaného rozhodnutí z podkladů č. 2 vymezil dvě základní kategorie výrobků užívaných pod napadenou ochrannou známkou v obchodním styku na území České republiky a to:

1. „elektro nářadí“ (v daném případě využitelné např. ve stavebnictví či pro potřeby kutilství)
2. „zahradní technika“

Žalovaný do první kategorie „elektro nářadí“ z rozkladem napadených výrobků zařadil „leštičky ne pro domácí užití, leštičky, řezací stroje, frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy; zařízení pro odsávání prachu, pro průmyslové užití, termoventilátory“. Žalovaný posoudil počet prodaných leštiček do České republiky jako nízký, jednalo se pouze o dva kusy. Přihlédl však k tomu, že vlastník napadené ochranné známky prokázal její užívání pro různé druhy brusek (přes 300 ks), jejichž princip, tvar i užití (konkrétně úhlových brusek) i obvyklé místo jejich prodeje jsou téměř shodné nebo velmi podobné. Liší se pouze užitím vhodného výměnného kotouče pro zamýšlený účel, což je leštění, hlazení či broušení a dále se liší dle opracovávaného materiálu. Brusky, leštičky i frézy (jichž vlastník do České republiky dodal pouze 2 kusy), patří společně do podkategorie obráběcích a tvářecích strojů, stejně jako rozkladem napadené výrobky („frézovací stroje a jejich příslušenství, jako čepele a frézy“ a „řezací stroje“) a další výrobky napadené ochranné známky, pro které vlastník prokázal jejich užívání ve značném množství. V případě „řezacích strojů“, jejichž účelem je řezat nebo obdobně zpracovat předměty z různého materiálu, nejčastěji dřeva, byl prokázán prodej přes 150 ks, čímž měl žalovaný užívání napadené ochranné známky za prokázané. Závěrem žalovaný konstatoval, že vlastník napadené ochranné známky prodejem více než 150 ks pil, přes 300 ks brusek, 46 ks hoblovaček, 20 ks vrtaček, 2 ks leštiček, 2 ks frézek, v souvislosti s nimiž byla užívána na fakturách napadená ochranná známka, prokázal užívání napadené ochranné známky pro podkategorii výrobků „obráběcí a tvořící stroje“, kam spadají i tyto rozkladem napadené výrobky ze třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Žalovaný do druhé kategorie „zahradní technika“ z rozkladem napadených výrobků zařadil „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“ a „řezací nástroje“, neboť jsou často a široce využívány při zahradních pracích. Jak uvedeno výše u „řezacích nástrojů“ vlastník napadené ochranné známky prokázal její řádné užívání. Žalovaný z předložených faktur zjistil, že vlastník napadené ochranné známky do České republiky v rozhodném období prodal pouze 2 ks vyžínačů trávy v ceně 24 EUR za kus, což posoudil jako marginální prodej. Zohlednil, že cílem nástrojů na stříhání živého plotu a žacích ramen je prořezávání či ořezávání vegetace, přičemž pracují na podobném principu a jsou určeny pro totožný nebo obdobný účel jako „řezací nástroje“. Jelikož užívání napadené ochranné známky bylo prokázáno pro podkategorii „řezací nástroje“, dospěl žalovaný k závěru, že řádné užívání napadené ochranné známky lze vztáhnout i na výrobky „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“.

Žalovaný rozkladovou námitku žalobce spočívající v neužívání napadené ochranné známky jejím vlastníkem pro výrobky zapsané ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb – „zařízení pro odsávání prachu pro průmyslové účely, termoventilátory“ posoudil jako důvodnou. Zjistil, že z výčtu vyfakturovaných výrobků na dodaných fakturách vyplývá prodej pouze 2 ks lapačů prachu. V jednom případě byla uvedena cena ve výši 0 EUR a ve druhém případě cena ve výši 61 EUR, což byl zcela nedostatečný počet i minimální cena.

Žalovaný odmítl námitku nesprávného posouzení důkazu – katalogu výrobků STAYER z roku 2009, neboť byl posouzen jen jako podpůrný podklad ve vztahu k dokladům č. 2, neboť kódy a číselné (typové) označení výrobků na fakturách odpovídají, ve většině případů, označení výrobku v katalogu.

Žalobní námitky nejsou důvodné.

Předně žalobce namítal nesprávné právní posouzení věci správními orgány, zejména s ohledem na výklad pojmu „skutečné užívání“ ochranné známky ze strany jejího vlastníka. Soud k tomu poukazuje na § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách, ze kterého vyplývá, že ochranná známka, jako rozlišovací označení, má význam pouze tehdy, je-li řádně užívána. Proto má vlastník ochranné známky v souladu s § 13 odst. 1 zákona o ochranných známkách povinnost ji užívat. Ochranná známka, která není reálně užívána, postrádá svůj smysl, neboť se stává pouhou překážkou pro zápis jiných, zaměnitelných označení, která by mohla být svými vlastníky skutečně užívána. Zákon o ochranných známkách byl přijat s cílem harmonizovat vnitrostátní úpravu ochranných známek s právem Evropské unie, konkrétně se směrnicí Rady č. 89/104/EHS, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách. Pojem „řádné užívání“ podle zákona o ochranných známkách je proto nutno vykládat jako „skutečné užívání“, ve smyslu článku 10 odst. 1 a článku 12 odst. 1 citované směrnice (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.1.2007, č. j. 3 As 8/2007-83). Směrnice byla později nahrazena směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2008/95/ES ze dne 22.10.2008, kterou se sblíží právní předpisy členských států o ochranných známkách, k obsahovým změnám podstatným pro projednávaný případ však nedošlo.

Podle ustálené judikatury soudního dvora Evropské unie, je ochranná známka „skutečně užívána“ tehdy, pokud je v souladu se svou hlavní funkcí, kterou je zaručit totožnost původu výrobku nebo služeb, pro které byla zapsána, užívána za účelem vytvoření nebo zachování odbytiště těchto výrobků a služeb, s výjimkou užívání symbolické povahy, jehož jediným účelem je zachování práv z ochranné známky. Posouzení, zda je užívání ochranné známky skutečné, je třeba provést na základě souhrnu skutečnosti a okolností, které jsou způsobilé prokázat její skutečné obchodní využívání v obchodním styku, zvláště užívání, které je v dotyčném hospodářském odvětví považováno za odůvodněné za účelem udržení nebo získání podílu na trhu pro výrobky a služby chráněné ochrannou známkou, druhu těchto výrobků a služeb, znaků trhu, rozsahu a četnosti užívání ochranné známky (rozsudek ze dne 11.3.2003 ve věci C-40/01 Ansul, Recueil, s.I-2439; usnesení ze dne 27.1.2004 ve věci C-259/02 Lamer Technology, Recueil, s.I-1159; rozsudek ze dne 11.5.2006 ve věci C-416/04 P Sunrider, Sb. Rozh, s.I-04237; k tomu též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2007, č. j. 3 As 8/2007-83). ESD dále dovodil, že „s ohledem na počet zapsaných ochranných známek a spory, které mezi nimi mohou vznikat, je nutné přiznávat zachování práv vyplývajících z ochranné známky pro danou třídu výrobků nebo služeb pouze tehdy, byla-li tato ochranná známka užívána na trhu výrobků nebo služeb této třídy“ (rozsudek soudního dvora ze dne 15.1.2009 ve věci C-495/07 Silberquelle).

Dle názoru soudu žalovaný provedl výklad pojmu „skutečné užívání“ ochranné známky v obchodním styku zcela v souladu jak s výše uvedenou judikaturou ESD, tak s vnitrostátní právní úpravou obsaženou v zákoně o ochranných známkách.

Soud nevešel ani na námitky zásadních procesních pochybení správních orgánů ve správním řízení.

Soud nejprve konstatuje, že řízení o zrušení ochranné známky podle § 31 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách je vyvoláno návrhem třetí osoby (v projednávané věci žalobcem), která uvádí důvody a dokládá důkazy, ke svému tvrzení, že namítaná ochranná známka nebyla po nepřetržitou dobu pěti let řádně užívána pro výrobky nebo služby, pro které je zapsána a zároveň, že pro takovéto neužívání neexistují řádné důvody. Důkazní břemeno nese vlastník ochranné známky. Ten musí prokázat její řádné užívání tak, že k němu musí docházet veřejně, tj. výrobky nebo služby musí být obvyklým způsobem dostupné, byť postačí, jsou-li např. v omezeném počtu specializovaných prodejen. Jako důkaz přichází v úvahu nejen označené výrobky nebo služby, ale i faktury, nabídkové listy a další důkazy, které napadenou ochrannou známku obsahují a z nichž je patrné, že pod takovým označením bylo zboží vlastníka ochranné známky uváděno na trh. Při posuzování důkazů o užívání napadené ochranné známky se pak přihlíží ke všem okolnostem případu, např. k druhu zboží, četnosti jeho prodeje a okruhu spotřebitelů. V řízení není zkoumáno skutečné, nýbrž prokázané užívání napadené ochranné známky. Pokud vlastník neunese důkazní břemeno, správní orgán konstruuje domněnku neužívání, bez ohledu na to, zda ochranná známka byla, či nebyla ve skutečnosti užívána. Důkazem o užívání označení proto nemusí být pouze označené výrobky nebo služby, ale i faktury, nabídkové listy apod., na kterých je ochranná známka uvedena nebo z nich vyplývá, že pod daným označením bylo zboží vlastníka ochranné známky obchodováno na trhu. Užívání ochranné známky musí být prokázáno na základě konkrétních a objektivních okolností, které svědčí o skutečném a dostatečném užívání ochranné známky na dotčeném trhu.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný vyšel ze stejných podkladů jako správní orgán I. stupně, aniž by sám tyto podklady v rozkladovém řízení jakkoli doplňoval. Je pravdou, že žalovaný některé z důkazů předložených vlastníkem napadené ochranné známky posoudil odlišně od správního orgánu I. stupně. K tomuto soud uvádí, že správní řízení je zpravidla, až na určité výjimky stanovené zákonem, dvoustupňové a podléhá tzv. apelačnímu principu, který odvolacímu orgánu umožňuje, aby sám napravil případná pochybení správního orgánu I. stupně a pozměnil výrok, či odůvodnění jeho rozhodnutí, případně aby doplnil jeho závěry či rozšířil jeho argumentaci, není-li zcela výstižná. Tuto možnost žalovaný v daném případě využil a postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že napadenou ochrannou známku zrušil pouze ve vztahu k výrobkům nebo službám zapsaným ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Důvody, proč tak učinil, žalovaný velmi podrobně popsal.

Soud neshledal opodstatněnou námitku žalobce, že žalovaný v řízení nesprávně vycházel z dokladů zařazených pod č. 2, a to z faktur č. 00-115287 a č. 00-113155. Naopak žalovaný vytkl správnímu orgánu I. stupně, že tyto nebyly vyřazeny z podkladů označených pod č. 2, neboť fakturu č. 00-115287 ze dne 30. 12. 2009 nelze zařadit do rozhodného období a faktura č. 00-113155 ze dne 30. 7. 2009 se zřejmě týká CD-ROMu s blíže nespecifikovanými náhradními díly, které rovněž nelze bez dalšího podřadit pod seznam výrobků napadené ochranné známky.

Žalobce namítal, že si žalovaný neobstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí ve věci. Soud opakuje, že důkazní břemeno v tomto řízení leží na vlastníkově napadené ochranné známky, tudíž záleží na něm, jaké důkazy správním orgánům k prokázání skutečného užívání ochranné známky předloží. Přičemž žalovaný v daném řízení vycházel z široké škály vlastníkem předložených důkazů, nejen z 9 faktur, na jejichž základě vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Žalobce nesouhlasil s posouzením důkazu katalogu vlastníka napadené ochranné známky STAYER z roku 2009 zařazeného pod č. 9 podkladů. Žalovaný shodně se správním

orgánem I. stupně uvedl, že se jednalo pouze o podpůrný podklad, který umožnil ztotožnit jednotlivé výrobky uvedené v katalogu s výrobky, konkrétně jejich kódy a číselným typovým označením uvedených na fakturách. Soud se s výše uvedeným posouzením listiny ztotožňuje.

Tvrzení žalobce, že v řízení nebylo prokázáno, že výrobky, které byly uvedeny na jednotlivých fakturách, byly distribuovány pod dozorem vlastníka napadené ochranné známky, neboť nelze vyloučit situaci, že byly odběrateli distribuovány např. do zahraničí, soud posoudil jako ryze účelové a spekulativní. Žalobce ani neuvedl, kdy, u jakého výrobku k jím předestřené situaci mělo dojít, a pro své tvrzení nepředložil žádný důkazní prostředek.

Soud konstatuje, že veškeré doklady, které byly vlastníkem napadené ochranné známky v průběhu řízení k prokázání skutečného užívání napadené ochranné známky předloženy, žalovaný konkrétním způsobem hodnotil, detailně se jimi zabýval, uvedl pro jaký rozsah výrobků a služeb napadené ochranné známky byly tyto dokumenty relevantní a zda-li užívání ochranné známky v příslušném rozsahu prokazují, či nikoli. Žalovaný řádně zhodnotil výše jednotlivých obrátů za prodej výrobků zapsaných do jednotlivých tříd mezinárodního třídění výrobků a služeb, uvedl konkrétní počet kusů jednotlivých výrobků, které byly ze strany vlastníka napadené ochranné známky distribuovány na trh v České republice. Skutkový stav byl v řízení náležitě a dostatečným způsobem zjištěn a žalovaný přezkoumatelným způsobem odůvodnil závěr o tom, pro jaký rozsah výrobků bylo užívání napadené ochranné známky prokázáno a v čem se liší jeho posouzení od závěru správního orgánu I. stupně. Tedy veškeré vlastníkem napadené ochranné známky předložené podklady byly žalovaným řádně posouzeny a bylo jimi prokázáno užívání napadené ochranné známky jejím vlastníkem v obchodním styku pro výrobky zapsané ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb.

Soud nemohl vejít ani na námitku spočívající v nevypořádání se se všemi rozkladovými námitkami žalobce v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce v rozkladu jednoznačně namítal, že u výrobků zapsaných ve třídě 11 mezinárodního třídění výrobků a služeb vlastník napadené ochranné známky nepředložil žádnou fakturu, která by prokázala, že by na území České republiky byl dodán výrobek z této třídy. A u výrobků zapsaných ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb nesouhlasil s tím, že by vlastníkem napadené ochranné známky byly předloženy faktury, kterými by bylo prokázáno její užívání pro veškeré výrobky, neboť fakturami nebylo doloženo její užívání u následujících výrobků (i) nástroje na stříhání živého plotu (ii) leštičky ne pro domácí užití (iii) leštičky (iv) přípravce, (v) kráječe a (vi) obráběcí stroje a jejich příslušenství. Žalovaný v rámci své přezkumné činnosti postupoval zcela v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, když správnost rozkladem napadeného rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. Tedy u výrobků zapsaných ve třídě 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb pouze v rozsahu žalobcem uplatněné rozkladové námitky ve vztahu ke konkrétně vypočteným výrobkům. Soud dodává, že v tomto případě neshledal existenci veřejného zájmu na provedení přezkumné činnosti žalovaným v celém rozsahu rozkladem napadeného rozhodnutí, což ani žalobce netvrdil.

S ohledem na výše uvedené se soud neztotožnil ani s námitkou žalobce o nesprávném rozčlenění jen části výrobků třídy 7 mezinárodního třídění výrobků a služeb. Žalovaný, v souladu s judikaturou ESD (ve věci T-126/03 ve věci Alladin v. Aladin) z vlastníkem dodaných podkladů č. 2 vymezil dvě základní kategorie výrobků užívaných pod napadenou ochrannou známkou v obchodním styku na území České republiky. Jednalo se o kategorie „elektro nářadí“ a dále o „zahradní techniku“. Žalobce nesouhlasil s vymezením kategorie „elektro nářadí“ jako velmi široké, soud v této souvislosti odkazuje na podrobné zdůvodnění vymezení dané kategorie žalovaným. Soud se ztotožňuje s rozsahem výrobků zařazených do této kategorie od různých druhů leštiček, pil, vrtaček, hoblovaček až po brusky a frézy, spadající do podkategorie obráběcí a tvářecí stroje. Žalovaný zohlednil jejich základní funkce,

principy užití, tvar atp. a na základě podrobného porovnání jednotlivých výrobků dospěl k logickým závěrům o jejich zařazení do kategorie „elektro nářadí“ a soud na tyto závěry plně odkazuje. Do druhé kategorie „zahradní technika“ žalovaný zařadil výrobky „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“ a „řezací nástroje“, neboť jsou často a široce využívány při zahradních pracích. Jejich cílem je prořezávání či ořezávání vegetace. Podle názoru žalobce jsou „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“ určeny především ke zkrášlování a úpravě zahradního porostu, zahrady, venkovních ploch a nikoli k řezání. Soud se však přiklání k názoru žalovaného, že dotčené výrobky pracují na podobném principu a dodává, že tím, že se zahradní porost atp. prořeže či ořeže, dojde ve své podstatě i k jeho zkrášlení a řádné úpravě. Soud rovněž souhlasí se závěrem žalovaného, že prokázáním prodeje přes 150 ks výrobků u podkategorie „řezacích nástrojů“, byl vykompenzován nízký prodej pouze 2 ks vyžinačů trávy z podkategorie „nástroje na stříhání živého plotu, žací ramena“.

Soud považuje za lichou i obecně formulovanou námitku žalobce spočívající v tvrzení, že správní orgány porušily při posouzení užívání napadené ochranné známky zásadu legitimního očekávání. Soud se tak mohl zabývat přezkumem zákonnosti dané námitky jen v obecné rovině. Jak uvedeno výše, žalovaný posoudil „řádné užívání“ ochranné známky, resp. „skutečné užívání“ napadené ochranné známky v souladu s veškerou citovanou ustálenou judikaturou, a rovněž tak v souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o ochranných známkách. Soud tak opodstatněnost tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání žalobce se závěry žalovaného, uvedené v odůvodnění jeho rozhodnutí, neshledal.

Žalovaný uplatnil námitku nedostatku aktivní procesní legitimace na straně žalobce v tomto řízení. S poukazem na § 65 odst. 1 s.ř.s. tvrdil, že žalobou napadeným rozhodnutím nebylo zasazeno do žalobcových práv. Soud však tento názor žalovaného nesdílí, neboť § 65 odst. 2 s.ř.s. umožňuje, aby žaloba mohla být podána také tím, kdo žalobní legitimaci podle § 65 odst. 1 s.ř.s. nemá, neboť nemohl být rozhodnutím na svých hmotných právech zkrácen, avšak tvrdí, že byl účastníkem řízení, z něhož jím napadené rozhodnutí vzešlo, a že byl postupem správního orgánu v tomto řízení zkrácen „na právech, která jemu přísluší“ (tedy na právech procesních) takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V posuzovaném případě žalobce sice nemohl být rozhodnutím na svých hmotných právech zkrácen, neboť předmětem řízení bylo zrušení mezinárodní kombinované ochranné známky, jejímž vlastníkem žalobce nebyl. Žalobce však byl účastníkem správního řízení, z něhož jím napadené rozhodnutí vzešlo, neboť podal návrh na zrušení napadené ochranné známky a v žalobě tvrdil, že byl postupem správních orgánů v tomto řízení zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Na základě shora uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s., jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praze dne 28. května 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková